

Tea Stilton



PRINCESES DE L'ALBA

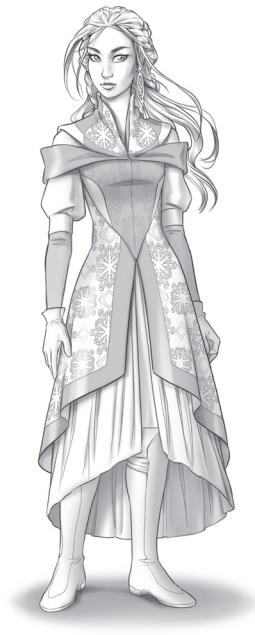
ASTRID

Estrella Polar



Tea Stilton

ASTRID



Estrella Polar



El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Tea Stilton
Coordinació de textos de Chiara Richelmi / Atlantyc S.p.A., amb la col·laboració de Silvia Gilardi i Serena Piazza
Col·laboració editorial d'Elena Peduzzi
Coordinació editorial de Daniela Finistauri
Editing de Viviana Donella
Direcció artística de Iacopo Bruno
Coberta de Gianluca Rolli
Disseny gràfic de Giovanna Ferraris / *theWorldofDOT*
Dibuixos originals de les Princeses de l'Alba de Carla Debernardi
Il·lustracions de Carla Debernardi
Coordinació artística d'Andrea Alba Benelle
Grafisme de Daria Colombo
Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Principesse dell'alba - Astrid*

© de la traducció: 2020, M. Dolors Ventós

© 2019, Mondadori Libri S.p.A. de PIEMME

www.geronimostilton.com

© 2020, Editorial Planeta, S. A.

© 2020, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.com

International Rights © Atlantyc S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà - Itàlia

foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

Primera edició: maig del 2020

ISBN: 978-84-18134-80-7

Dipòsit legal: B. 7.323-2020

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com



TEMPS ERA TEMPS

*T*emps era temps, cinc regnes llegendaris, units en un Gran Regne únic, vivien en pau i prosperitat: eren el Regne dels Gels, el Regne dels Coralls, el Regne del Desert, el Regne dels Boscos i el Regne de la Foscor.

Els seus pobles eren feliços i l'equilibri amb la natura era respectat com el do més valuós: l'aire era net i pur, les aigües, clares i cristal·lines, la terra fèrtil produïa fruits abundants.

Aquesta extraordinària harmonia era el reflex de la unió i el vincle profund que existia entre les cinc princeses que els governaven: la Nives, la Princesa dels Gels; la Kalea, la Princesa dels Coralls; la Samah, la Princesa del

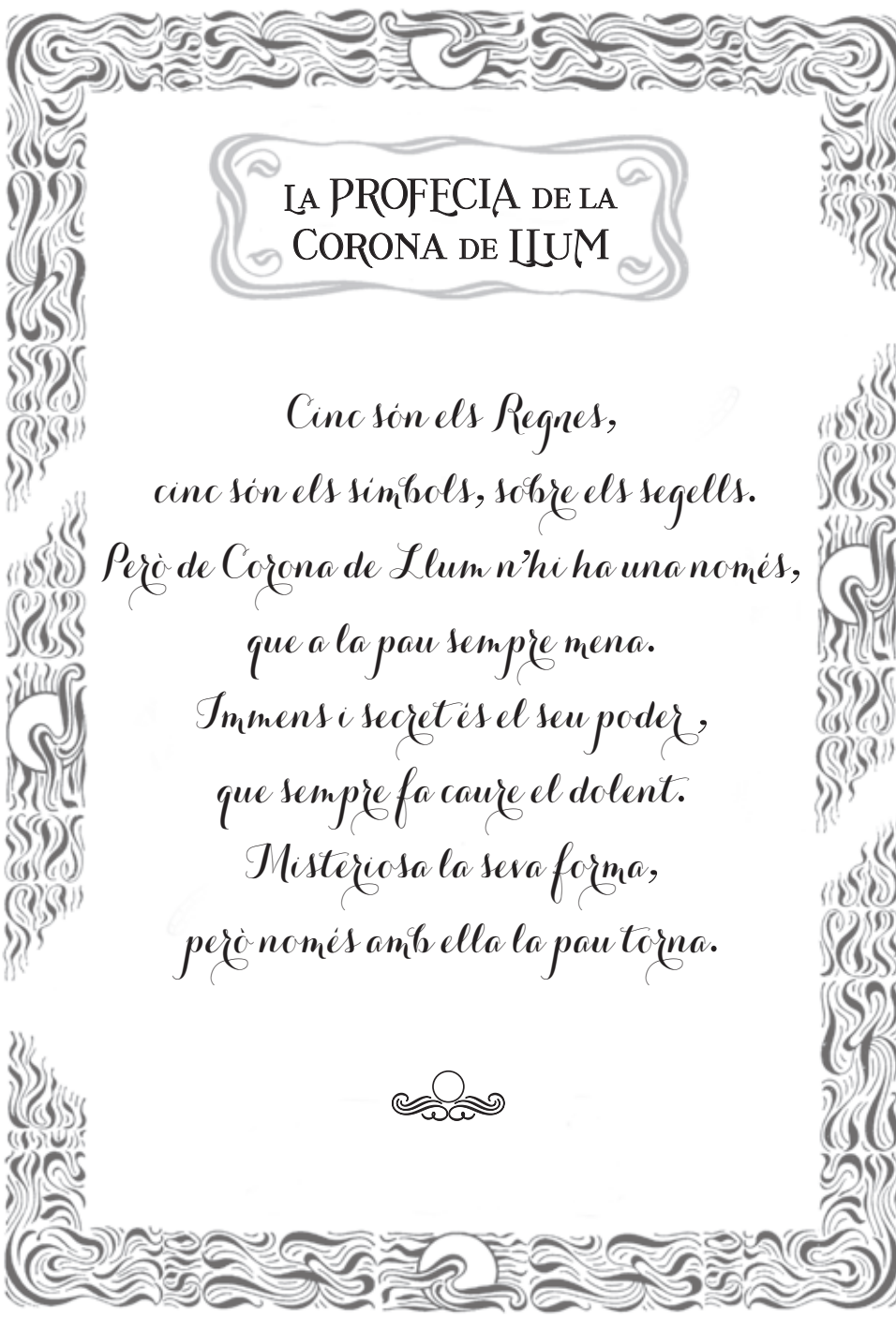
Desert; la Iara, la Princesa dels Boscos, i la Diamant, la Princesa de la Foscor.

Per protegir la pau, l'Argíria, la Guardiana dels Cinc Regnes, havia donat a les princeses cinc meravellosos penjolls d'or, cinc segells màgics que les princeses portaven sempre al coll. En cadascun hi havia gravat amb mestria el símbol del regne corresponent a cada princesa: un floc de neu per al Regne dels Gels, una conquilla per al Regne dels Coralls, un sol per al Regne del Desert, un arbre per al Regne dels Boscos, un remolí per al Regne de la Foscor. Però el que els feia especials no era el metall lluent amb què els havien forjat, ni el meravellós gravat que els embellia, sinó el fet que eren els segells de què parlava la Profecia de la Corona de Llum.

En aquells temps remots tothom coneixia el contingut de la misteriosa profecia, encara que ningú acabava d'entendre de debò el seu significat arcà.

La pau i l'harmonia es donaven per descomptades. Ningú es podia imaginar que arribaria un dia en què haurien de lluitar per reconquerir-les.

I van passar els dies, les setmanes, els mesos i els anys. Les paraules de la profecia cada vegada es passaven amb menys cura, fins que va arribar un moment que ja no se'n va parlar més...



LA PROFECIA DE LA CORONA DE LLUM

*Cinc són els Regnes,
cinc són els símbols, sobre els segells.
Però de Corona de Llum n'hi ha una només,
que a la pau sempre mena.
Immens i secret és el seu poder,
que sempre fa caure el dolent.
Misteriosa la seva forma,
però només amb ella la pau torna.*



I llavors va succeir una cosa terrible: guerres i destruccions van distanciar els pobles, van separar les famílies i van semblar el dolor i la por. La pau del Gran Regne es va convertir en un record llunyà i l'aliança entre els regnes va desaparèixer.

De tanta desolació només hi havia un responsable: l'Ivarr, el Senyor de la Discòrdia. Empès per la seva ambició desenfrenada, somiava convertir-se en tirà absolut dels Cinc Regnes... per sempre.

Amb aquest objectiu, havia aplegat i instruït uns batallons de guerrers despietats i, per tots els llocs per on passava, el seu exèrcit tallava els arbres, calava foc a camps i praderies, el cel s'omplia de núvols de pols i fums pudents, i les aigües es contaminaven amb líquids putrefactes i verinosos.

Com a conseqüència d'aquesta devastació, fins i tot el clima dels Cinc Regnes va canviar radicalment: les estacions no s'alternaven amb regularitat, la temperatura del Regne dels Gels va augmentar i les seves enormes glaceres es van fondre ràpidament...

I els pobles es van haver d'acostumar a un món nou, abandonant els indrets on havien viscut sempre per fundar ciutats noves. Enmig del caos que en va seguir, les famílies reials es van dispersar, els cinc segells màgics es van perdre, i també el record de la profecia.

Però encara quedava algú que no havia perdut l'esperança i vetllava en secret.

Algú que no podia oblidar els segells perquè els havia forjat ella mateixa.

Algú que recordava amb exactitud totes les paraules de la Profecia de la Corona de Llum i en coneixia el secret més potent, reclus en un valuós pergami.

Era l'Argíria, l'antiga Guardiana dels Cinc Regnes.

Quan va arribar el temps propici i van néixer cinc princeses generoses i valentes com les seves llegendàries avantpassades, l'Argíria va saber que havia arribat el moment en què s'havia de complir la profecia. I va ser gràcies a la Guardiana que va començar aquesta història...



UN PERGAMÍ MISTERIÓS

*L*a nit estava a punt de cedir el lloc al dia. Al cap de pocs minuts els primers rajos de sol despuntarien com dagues daurades més enllà de les muntanyes...

Era exactament el moment que l'Ivarr feia temps que esperava. Lentament va abaixar damunt de les espatlles l'ampla caputxa que li cobria el rostre, mentre que la seva capa del color de la nit fregava lleugerament el terra de la torre.

Feia molt de temps que esperava llançar aquell encanteri i estava impacient. Sabia que, perquè fos eficaç, ho havia de fer en l'instant precís, perfecte i màgic, en què ja no és de nit però tampoc és de dia.

UN PERGAMÍ MISTERIÓS

Va entrar en aquella estança i va mirar la taula d'eben que tenia al davant: hi havia un preciós cofret d'or col·locat damunt d'un tapet de vellut negre.

El va obrir amb cura i amb les mans tremoloses en va treure un pergamí finíssim, tan prim que gairebé era transparent.

Estava lligat amb una cinta daurada i marcat amb cinc segells de lacre vermell. En cadascun hi havia gravat un dibuix diferent: un floc de neu, una conquilla, un sol, un arbre, un remolí. Eren els símbols dels Cinc Regnes.

Quant de temps, quanta fatiga, quants esforços per recuperar aquell pergamí tan valuós! Ja no quedava ningú que en conegués l'existència, a part d'ell i la seva antiga enemiga, l'Argíria. Per fi havia aconseguit apoderar-se'n!

Escrit en una època remota per una mà misteriosa, ocultava entre les seves línies la interpretació exacta de la Profecia de la Corona de Llum: llegint-la esbrinaria on es trobava aquella corona tan potent.

Durant molt de temps havia temut que algú altre llegís aquelles paraules i les utilitzés en contra seu. El mag va tocar els segells de lacre: sabia que per trencar-los i poder llegir el pergamí calia tenir un cor pur. El text no

es mostraria als seus ulls malvats tret que recorregués a un potent encanteri de revelació, el qual només seria possible aquell dia, el primer dia de primavera. A trenc d'alba.

No podia fracassar.

—D'aquí uns instants se'm revelarà el significat de la profecia —va murmurar, impacient—. No em puc arriscar que no es compleixi: és l'únic que amenaça el meu poder. Ho he d'entendre! Ho he de saber! On és la misteriosa Corona de Llum? Com es pot utilitzar per retornar la pau? No puc consentir que això succeeixi!

Va llançar una mirada ansiosa al rellotge per on lliscava una sorra vermella com la sang: ja faltava molt poc... Amb el pergamí a les mans, en les quals destacava un anell amb el símbol de la seva nissaga màgica, una torre negra, va sortir a l'exterior.

Tot estava a punt per a l'encanteri de revelació.

A la sortida del sol, en el moment en què la llum triomfa i tot esdevé clar, el pergamí li revelaria el seu significat ocult.

El mag es va concentrar i es va preparar per desenrotllar el pergamí..., quan una veu femenina va trencar el silenci.

UN PERGAMÍ MISTERIÓS

—Ivarr!

En sentir el seu nom, el mag es va estremir i va alçar instintivament una mà...

En cosa d'un instant, un falcó amb les plomes de plata ja s'havia abraonat damunt seu i li havia arrencat de les mans el misteriós pergamí.

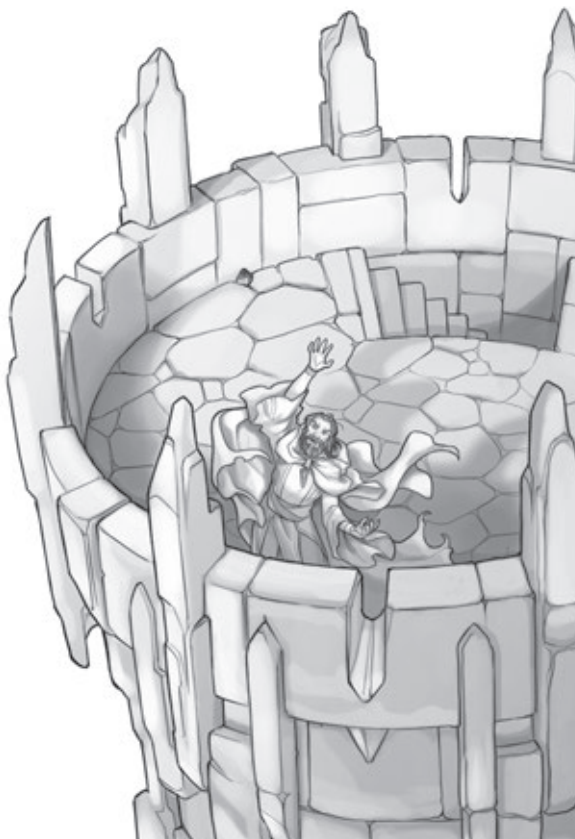
El mag va llançar un crit terrible:

—Argíria!

Però el falcó de plata ja era lluny.

Al cel va ressonar una rialla d'escarni:

—Ivarr, els teus ulls no es posaran mai en aquest pergamí, ni en l'alba que està a punt de sorgir ni en cap alba futura. No n'ets digne. La



UN PERGAMÍ MISTERIÓS

profecia es complirà... i tu no podràs fer res per impedir-ho mentre jo visqui!

El falcó ja sabia on havia de portar el pergamí: al cor més secret de Picdecristall, on el pèrfid mag no el podria trobar, a l'espera que les hereves dels Cinc Regnes es reunissin, disposades a lluitar pel bé dels seus pobles.

Just en aquell moment va sortir el sol daurant el cel amb els seus rajos llampegants.

L'encanteri del mag havia fracassat.

—L'Argíria és ben il·lusa si es pensa que m'ha aturat!
La Profecia de la Corona de Llum no es complirà mai, perquè jo, Ivarr, el Senyor de la Discòrdia, ho impediré.